

HET BEGRIP DE "EVENNAASTE"

De naaste of evennaaste betekent de medemens, de gelijkwaardige medemens, de medemens met wie ik contact heb. Mijn naaste is dus in de eerste plaats iemand met wie ik persoonlijk verbonden ben, hoe dan ook. Daar is kennis van die ander nodig, er is begrip voor die ander nodig, en er is verder een verhouding nodig hetzij van behoefte, begrip of lering. Ieder is principieel mijn evennaaste, maar wordt voor mij slechte daadwerkelijk tot naaste op het ogenblik dat ik met hem dus gezamenlijk ben, met hem verbonden ben.

Je kunt als mens nimmer de waarheid ervaren over mensen die je niet kent. Daarmee bedoel ik niet dat je de naam kent of dat je hun levensomstandigheden geheel kent, maar die je dus als persoonlijkheid niet beseft. De evennaaste is nimmer een anoniem begrip, hij is altijd de mens naast ons, de geest naast ons. Het woord zegt het reeds.

Ik geloof dat Jezus reeds duidelijk heeft gemaakt dat dit begrip de evennaaste niet een feit maar tevens een relatie aanduidt. Wanneer hij vertelt over de man die door rovers wordt overvallen, zo noemt hij o.m. Levieten op weg naar de tempel en vergelijkt hen met de Samaritaan die deze mens helpt en hij vraagt wie van hen was dan volgens u de evennaaste. Het was degene die de ander erkende, antwoordde op zijn behoefte. Deze gelijkenis is mijn inziens ook vandaag nog van kracht.

Eenieder is onze naaste, zodra de relatie, de erkenning bestaat tussen mij en die ander. Voor de geestelijke bewustwording is het misschien wel belangrijk dat men dit begrip van persoonlijke relatie, en ik zeg met nadruk persoonlijk, dus niet ik weet dat jij bestaat maar ik ken je niet en ik heb verder eigenlijk niets begrepen van wat je bent en wat je denkt, maar de persoonlijke relatie, dus het kennen, een contact. Wanneer ik vandaar uitga dan breid ik mijn bewustzijn uit door datgene wat die naaste is tot relatie tot mij mijzelf verrijkt, maar gelijktijdig ikzelf die naaste verrijkt. We bezitten dus bepaalde bewustzijnswaarden gemeenschappelijk, en wanneer deze waarden voor ons belangrijk zijn blijft deze band van "naaste zijn" bestaan. Indien u het begrip "geestelijk" juist wil definiëren zoudt u kunnen zeggen: evennaaste is dus de mens die mijn isolement verbreekt, wiens isolement ik verbreek zodat wij elkander begrijpen.

Wanneer er mensen sterven in Vietnam dan is dat heel erg, maar wanneer u die mensen niet kent, wanneer u die mensen niet zelve daadwerkelijk helpt, zijn zij niet uw evennaaste. Uw menselijkheid moet natuurlijk verweer aantekenen tegen onrecht. Maar pas wanneer u bv. een Koreaanse wees in uw huis brengt, wordt dat, kind voor u werkelijk evennaaste. Het is misschien niet leuk om dat zo te zeggen in een tijd die van algemene begrippen houdt. Men wil graag zeggen. alle mensen zijn onze evennaaste, maar wat men daarbij niet begrijpt is dat juist hierdoor het bijzondere van het "naaste zijn" teloor gaat.

Ik heb op dit ogenblik contact met u. Ik tracht iets van uw denken te delen. Ik tracht u te doen delen in mijn gedachtegang. Het is duidelijk dat wij op dit moment trachten elkanders evennaaste te zijn. Wanneer ik in u begrip wek, zoals ik van u dingen begrijp, dan zal deze band blijven bestaan, ook wanneer dit kenbare contact voorbij is. En elke keer wanneer wij, hoe dan ook, en waar ook, met elkander in contact komen, zullen wij dit gezamenlijk beseffen en daardoor een middel hebben om verdere gedachten uit te wisselen. Een beginpunt dus. Belangrijk is daarbij verder, dat wij altijd in de eerste plaats die mens, of die geest, of dat wezen als onze naaste beleven en erkennen dat ons helpt, of door ons geholpen wordt. Er is dus geen sprake van een zuiver symbolische toestand, een algemeenheid, er is sprake van een actie van een direct actief contact. En dit contact kan op duizend wijzen plaat vinden. Maar wanneer ik met een mens niets gemeen heb is hij niet mijn naaste.

Wij kunnen nu gaan betogen, dat de mensheid een geheel is wij kunnen beweren dat de maagd, de begrenzing van de goddelijke werkelijkheid, een spiegelsfeer doet ontstaan waarin de vele vormen die optreden in het bestaan worden uitgestraald, wij kunnen wijzen op de oervorm der mens waarvan alle mensen deel zijn. Wij kunnen beweren dat wij daardoor elkanders naasten zijn, maar dat niet waar. Wij zijn wel delen van een geheel. maar wij

beseffen immers de ander niet. Besef is heel belangrijk. U kunt nooit de naaste zijn van een mens die u honger laat lijden terwijl u kunt eten. U kunt niet de naaste van een mens zijn die arm is terwijl u rijk bent. U kent vele dingen. U hebt misschien veel geleerd, wanneer u weigert uw kennis te delen met een ander die daarom vraagt, bent u niet zijn evennaaste. Wanneer u hulp van node hebt en u kunt er niet toe komen om die hulp te vragen dan kunt u nooit de naaste zijn van hen die u kunnen helpen, er is een wederkerigheid. Zoals God onze Vader kan zijn, wanneer wij Gods kinderen willen zijn, en daarmee God niet willen maken tot regent van een rijk, maar tot onze voortbrenger die wij ondanks alles vertrouwen zoals Jezus Christus nooit een verlosser kan zijn wanneer wij alleen door Hem verlost willen worden, en niet deel willen hebben aan wat Hij betekent. Dit is het grote geheim eigenlijk van de kosmos en het hoort direct onder de grote arcana.

Uit de verborgenheid van het leven zijn wij verbonden. Soms door vele levens heen met velen, daar waar een wederkerige erkenning heeft plaats gevonden is een niet te vernietigen band ontstaan. Begrippen, hulp maar ook gevoelens, kracht kunnen van de een naar de ander overvloeien. Hoe meer wij de naaste dienen op deze wijze hoe beter het is. Naastenliefde is dus geen sentiment. Het is het erkennen van de naaste, de erkenning van het bestaan van de naaste en de naastenliefde is dus het praktisch werken zodat eenieder die uw naaste kan of wil zijn, niet te klagen heeft over uw tegemoetkoming. Dat klinkt misschien allemaal voor u een beetje cryptisch. Want de eenvoud van het Al is voor de mens vaak raadselachtig. Maar indien u tot bewustzijn wil komen van uw werkelijkheid, dan zult u toch moeten beseffen dat de mens als eeuwig wezen en tijdelijk levend in de materie niets werkelijk kan zijn of bezitten in die materie, geen werkelijke eeuwige rechten of waarden aan die materie kan ontleen, dan door de verbindingen die hij vindt met anderen.

Het demonische, het chaotische, datgene wat wij de duivel plegen te noemen, is isolement. Wanneer u in het demonische een naaste ziet dan erkent u die naaste, je beantwoordt misschien zelfs aan die naaste maar je doet dit niet omdat je het goede in die ander wilt vinden, met hem wilt delen, van hem wilt ontvangen, maar doet dit alleen maar omdat je daarmee jezelf tot uiting brengt of mag tot uiting brengen. In deze zin kan naastenliefde dus ook een chaotisch element zijn. Maar de werkelijke naastenliefde grijpt terug op onze eenheid met God en herstelt die voor ons bewustzijn. Een mens kan alleen zijn in een kantoor rondom heeft hij computers, radio, fax telefoon enz. Nu ontvangt hij uit alle wereldstreken berichten: hij kan nooit precies weten hoe die berichten zijn, in hoeverre zij waar zijn, wat hun werkelijke betekenis is, wanneer hij niet degenen kent die het bericht zendt. Zodra hij met die ander contact heeft, begrip heeft voor die ander, zal hij dus niet alleen de boodschap ontvangen maar hij zal de persoon erkennen die die boodschap geeft en daardoor de bijzondere betekenis en nadruk weergeven die in de boodschap zelf nooit gelegen kan zijn. Wij hebben of wij willen of niet in alle bestaan voortdurend contact met anderen. De naaste is degene die wij hebben leren kennen, de boodschappen die wij van hem ontvangen kunnen wij juist waarden en daardoor het geheel waartoe wij met die naaste behoren ook juist verkennen.

De kracht die deze naaste ons zendt is gebaseerd op onze verhouding. het resultaat is dat ik weet welke kracht ik ontvang en weet welke kracht ik geef. Ook hierdoor weer een bewuste samenwerking in de kracht die in zijn totaliteit het licht is. maar die wij elk afzonderlijk ook in ons dragen in ons besef van persoonlijk zijn. Indien u mij vraagt, wat de grootste bewustwordingswaarde van naastenliefde is, zo zou ik zeggen haar onbegrensdeheid. Wanneer ik mijn naaste lief heb dan vraag ik niet hoeveel wil ik jou geven, dan vraag ik hoeveel heb je van node? Wanneer ik mijn naaste lief heb dan zeg ik niet deze dingen zijn voor jou taboe, anderen zijn toegestaan, dan zeg ik wat is noodzakelijk voor jou. Wanneer ik een naaste heb in de werkelijke zin van het woord. dat zeg ik niet zo moet jij handelen, maar dan zeg ik: hoe kunnen wij gezamenlijk handelen. Het is misschien voor u verwarrend wanneer ik hier een ogenblik teruggrijp op dat begrip liefde. Liefde wordt maar al teveel als een soort kleverig sentiment vertaald, gepaard gaande met biseksuele. homoseksuele contacten. U zult begrijpen dat liefde iets anders is. Liefde is de wet. Het is de volledige aanvaarding. Wanneer je werkelijk lief hebt dan vraag je toch niet wat wel en wat niet past of mag? Dan vraag je alleen hoe je kunt dienen, hoe je kunt geven. Naastenliefde is precies hetzelfde; wanneer Jezus de liefde predikt, dan predikt bij niet een bepaald moraal, maar een bepaalde instelling. Wanneer hij de mens zegt, dat het beter is de naaste lief te hebben dan door alle mensen op aarde geëerd te worden, dan wijst hij op de eeuwigheidsprincipes daarin. Men heeft aan Jezus allerhande wetten toegeschreven die van mensen uit geboren zijn. Indien u mij daar toe verlof

wilt geven zou ik ook gaarne daarover iets willen zeggen ofschoon het niet direct en geheel samenhangt misschien met het voorgaande.

Jezus is niet tegen de vreugderoes of de dronkenschap, op de bruiloft van Kana geeft hij aan hen die reeds teveel gedronken hadden, door wat men een wonder noemt, wijn.

Jezus is geen zedenmeester, hij spreekt met een Samaritaanse vrouw die vele mannen had gehad, een ander woord voor wat men tegenwoordig prostituee noemt. Wanneer de overspelige vrouw tot hem komt is hij degene die haar verdedigt en niet veroordeelt. Kortom Jezus leert eigenlijk de mens één ding: Heb uw naasten lief. En hij legt aan die naastenliefde geen enkele beperking op en dat is ook niet nodig, want wanneer ik mijn naasten lief heb zal ik deze naasten niet schaden. Dan zal ik voor deze naasten geen toestand doen ontstaan die onaanvaardbaar is en dan zal ik van die naasten geen profijt trekken. Het enige gebod dat Jezus gegeven heeft is eigenlijk: Bemin God boven alle dingen en uw naaste gelijk uzelf. En in dat éne gebod ligt de totaliteit van het leven opgesloten. Je kunt en moogt alle dingen doen, Jezus verbiedt ze u niet, maar je moet daar niet aan gebonden zijn, je moet niet trachten de dingen te maken tot iets afzonderlijks, je moet ze eenvoudig beleven als deel van de totaliteit en van de liefde waardoor je eenieder gelukkiger maakt, zelfs wanneer je dit zelve soms offers kost? Jezus opvatting van de naastenliefde is dus zeker niet geheel congruent met, of synoniem met de leringen die men u als Christelijk voorlegt. Jezus, schuwt de feesten niet en hij staat er niet op dat de mensen zich iets ontzeggen. Wanneer het er op lijkt dat ze honger moeten lijden geeft hij zijn leerlingen opdracht en we zien de wonderbare vermenigvuldiging van broden en vis. Jezus zegt ook dat je je aan niets moet binden. De rijke jonge man krijg een antwoord: Schenk uw rijkdommen aan de armen, verlaat allen en volg mij, maar dit is de vraag naar de perfectie, naar het beste, niet een wet.

Men heeft uit het Christendom dit begrip naastenliefde overgenomen, maar men heeft het ontdaan van zijn essentie, de naastenliefde werd de aalmoes. Maar een aalmoes is een belediging. Het maakt de bedelaar, de vrager tot de mindere. Naastenliefde erkent een behoefte of hoort een vraag en geeft op grond van gelijkheid. Het Christendom stelt u dat op een bepaalde wijze moet geleefd worden en daartoe eigenlijk uzelf en misschien anderen ongelukkig zou moeten maken. Jezus stelt u dat u uw naastenliefde moet hebben en dat betekent dat u die naasten gelukkig moet maken, en niet moogt schaden. Daar waar de ware liefde heerst is het ware licht, daar waar men leert wat werkelijke naastenliefde betekent is men gelijktijdig vrijer en meer gebonden. Vrijer omdat geen enkele regel, geen enkele wet geldt buiten die ene; leven zoals je erkent dat God wil dat je leeft, leven zo dat je naaste beter en vreugdiger kan leven. Meer gebonden want je kunt je niet op een regel of wet beroepen wanneer je faalt ten aanzien van een naaste. Dit is eigenlijk denken in de zin van het werkelijke rijk Gods. Het is denken in de zin van de Goddelijke trilling die alle dingen beroert en in stand houdt. Het is denken in verband met alle werelden en sferen. Leven in verband daarmee, want deze liefde is een instelling die je uit tegenover het erkende maar die door zijn uiting gelijktijdig een band geeft met het ongekende, het nauw besepte waaruit je leeft. Veel verliezen heeft Jezus gezegd kan soms veel winnen zijn. Niet wanneer ik het verlies betreur, wel wanneer ik beseft dat het verlies zinvol was omdat het iets betekende, niet voor mij maar voor anderen.

Naastenliefde is afstand doen van een bezitsrecht op welk terrein dan ook. Het betekent de ander voorop stellen en beschouwen als iemand die precies zo veel rechten heeft als jezelf hebt.

Precies zoveel mogelijkheden en kansen. Maar het betekent gelijktijdig deel zijn van alles, en deel zijn van alles wil zeggen, deel hebben aan alle grote gedachten door alle tijden. Deel hebben aan alle grote daden door alle tijden, niet krachtens degenen die de woorden spraken en de daden stelden, maar door de kracht waaruit zij deze mogelijkheid vonden en voor dat alles is alleen noodzakelijk dat je kunt leven in werkelijke naastenliefde, dat je afstand kunt doen van de menselijke bekrompenheid waarbij je een verschil wilt maken tussen jezelf en anderen, zodra er een behoefte is, zodra er een noodzaak is, hetzij bij u of bij die ander.

De ware naastenliefde geeft, dient, en door dit dienen en geven ontvangt zij, door dit ontvangen dienen en geven vindt zij de eenheid met de Goddelijke kracht die alles in standhoudt en zich op wonderlijk vele wijzen openbaart. Er ontstaan geestelijke harmonieën

met de grootste waarheid en het geestelijk goud wordt gedistilleerd in de kolf van eigen wil, daden en besef.

❖ *Die behoefte of noodzaak van de evennaaste moeten we die zomaar aannemen of mag men dit onderzoeken?*

Kunt u de naaste van een ander zijn wanneer u eerst gaat onderzoeken en dan pas helpen. Is niet het begrip van evennaaste in de eerste plaats de ander aanvaardden zoals jezelf. Dus geen wantrouwen. Maar het is duidelijk dat de hulp aan die evennaaste gegeven wordt in overeenstemming met de behoefte van die naaste zoals ze werkelijk bestaat. Als een zieke tegen je zegt sla me dood, dan moet je zeggen ik kan je genezen en dat eerst doen, begrijp je? Wanneer iemand tegen u zegt ik heb honger en u ontdekt dat die man een grote maag-verwonding heeft, dan zult u alleen dat voedsel geven wat voor die ander goed is. Dat is duidelijk, maar je moet eerst aannemen dat de behoefte oprecht is. Je moet eerst aannemen dat de vraag oprecht is. En u moet ook aannemen dat uw middelen de enige beperking zijn, niet de wenselijkheden die u meent te ontdekken, zolang daarmee het welzijn van de naaste wordt gediend te allen tijde. En dat kunt u altijd zelf wel constateren en waar u het niet kunt constateren, het is beter duizend maal teveel te geven aan hen die niet van node hebben dan eenmaal te weigeren aan één die ten gronde gaat aan wat u weigert. Dat geldt ook in de naastenliefde.

❖ *U hebt dit geschetst in de stof, maar daaruit laten doorschemeren dat het een eeuwige kracht inhoudt de beoefening daarvan. Hoe kan dit nu ontstaan tussen mens – geest, geest - mens gezien dat de mens niet altijd de geest als dusdanig erkent?*

Laten wij stellen dat ik u ontmoet, wij kennen elkander niet. U bent in een koortsdroom u weet misschien later niet eens of ik u werkelijk geholpen heb maar u hebt de hulp ervaren die ik u gaf, zijn wij dan niet alleen door dit besef van hulp, hoe wonderlijk dan ook misschien, de beide partijen verhoud in de anonimiteit met elkander verbonden? De verbinding ligt immers niet in de erkenning, in de vorm van gestalte, van naam, van persoonlijke contacten, zij ligt veel meer en ik geloof ook veel sterker in de gezamenlijke ervaring van het naaste zijn. En wanneer wij met elkander spreken en u luistert naar mijn woorden dan behoeft u niet te geloven dat ik een geest ben. Maar wanneer ik een woord spreek dat u beroert iets dat u helpt, al is het maar een formuleren van een gedachte voor uzelf, of het vinden van een juistere handelwijze op een kritiek ogenblik, dan zult u mij niet vergeten. En wanneer ik bemerk heb hoe u geluisterd hebt, ondanks alles, naar hetgeen ik gezegd heb, dan besef ik dat ik voor u iets ben, dat ik ergens iets gegeven heb en wanneer dan diezelfde zin, hetzelfde begrip later ten berde komt en we zijn dicht genoeg bij elkaar, dit wil zeggen onze concentratie maakt het mogelijk, dan ziet u mij niet en ik zie u misschien niet, maar die gedachte is een band en dan behoeft u niet in de geest te geloven en dan zal toch op dat ogenblik, door wat ons gezamenlijk bindt, mijn kracht tot u vloeien wanneer u iets van node hebt. En zal ik toch de moed hebben u te vragen, al gelooft u niet in de geest, iets voor mij te doen, wanneer ik meen dat het voor mij noodzakelijk is.

Ik heb uw gedachten gevolgd vooral wanneer ik sprak over deze naaste. En ik heb gezien hoezeer u in uzelve verward bent daarover. U hebt zich afgevraagd of dan alle waarden van de wereld weg moeten vallen. Of er dan niets is dat belangrijker is en beter en u hebt tegen uzelf gezegd dat dergelijke stellingen wel eens gevaarlijk zouden kunnen zijn, ook dat hebben enkelen gedacht. U bent bang voor elk begrip dat niet conditioneel is, dat onvoorwaardelijk is. En toch is ons leven en ons bestaan onvoorwaardelijk. Onze eenheid met God is een onvoorwaardelijke, er zijn geen bepalingen of condities daaraan verbonden. Wanneer wij God willen vinden, dan kunnen wij dat niet doen op grond van een verdrag, dan kunnen wij dit doen op grond van ons bewust geven en ons vrijelijk vragen en ontvangen. Velen van u zeggen dat in de bijbel en in het evangelie woorden staan die toch wel wat dwaas zijn, "klopt en u zal worden opengedaan", "vraagt en u zal gegeven worden". Men zegt: ik heb al zoveel gevraagd en ik heb al zo lang geklopt. Maar hoe hebt u gevraagd, hebt u gevraagd in het eenvoudige besef dat het nodige gegeven zou worden, of hebt u dringend gevraagd datgene wat u noodzakelijk achtte. Hebt u eenvoudig gezegd: God hier ben ik doe open, of hebt u gezegd God ik wil die deur rammeien want ik wil naar binnen. Er is geen geweld, er te geen kracht mogelijk die u een antwoord op een vraag afdwingt er bestaat geen koopcontract met God, niet voor een hemel, niet voor welvaart en niet voor de gezondheid van uzelf of anderen er bestaat alleen de erkenning dat wanneer je vraagt God geeft wat van node is. Je kunt proberen met de sleutels van magie en kennis binnen te dringen in een sfeer die je hemel

noemt, maar je kunt daar niet in geraken omdat je niet kunt forceren, want de muur die je bouwt, de deur die je ziet heb jezelf geschapen. Je kloppen is een erkennen dat datgene, wat staat tussen jou en de waarheid, alleen maar een denkbeeld is. Wanneer je zegt God ik wil binnen treden, dan moet je niet zeggen zo moet die sfeer zijn en zo zal het zijn, dan moet je zeggen ik ga daarin binnen, ik ga daarin op. Wij kunnen de schepper en de schepping niet bevelen. Wij kunnen zeker degenen die onze minderen zijn dwingen, maar edel in dit niet. Wij kunnen echter in onszelf en vanuit onszelf, zonder condities te maken, voorwaarden te stellen of een voorbehoud te maken zeggen: Ik wil God aanvaarden zoals hij is. God help me om zo goed mogelijk te zijn wat ik ben. Wij kunnen zeggen ik erken daar waar een noodzaak bestaat mijn naaste, zonder voorbehoud beperking of conditie. God gij zijt voor mij alles. Laat mij alles zijn waar noodzaak is voor anderen. Dat is de sleutel en de oplossing. Sociale orde verandert. Opvattingen van moraliteit veranderen. Theologische interpretaties van waarheden veranderen. En de wetenschappelijke waarheid van vandaag is het bijgeloof van morgen, dat verandert. Maar deze erkenning van het hogere, deze erkenning vooral ook van de verhouding tussen het hogere en jezelf en daardoor de noodzaak die verhouding in het totaal geschapene te uiten waar je het erkent, is blijvend. De naastenliefde is een eeuwige waarde, niet iets wat je aan kunt passen aan de tijd, aan de gebruiken en gewoonten. Ze spelen een rol maar deze rol spelen zij eerst door de naasten, niet als beperking of bepaling van de naastenliefde in zichzelf. Wij moeten niet de naasten controleren wanneer wij hem helpen, want in feite zijn we dan geen naasten meer maar een soort weldoende instantie, en we moeten geen instantie zijn we moeten de broeder, de zuster wat meer is een deel van die ander zijn, dat is naastenliefde. We moeten niet proberen uit te maken wat nu werkelijk noodzakelijk is en wat niet voor de naaste. We moeten uitmaken wat wij met die ander gezamenlijk kunnen bereiken, wat wij voor die ander kunnen zijn. Wat wij van die ander kunnen ontvangen. Misschien dat u het nu minder gevaarlijk vindt.

Er zijn maar twee krachten die uw verantwoordelijkheid bepalen:

De ene is de God die u erkent, de tweede is de behoefte van een medemens die u kent.

Vele schoenen verslijten wij terwijl wij de berg van het vertrouwen trachten te beklimmen, maar zie onze naaste draagt ons naar de top.

Ik ga een pad, een pad met vele serpentes dat zich wringt langs hellingen wreed en groot. Rond mij gaapt de ellende dreigt de dood, en waar ik ga voorwaar mijn schoenen worden stuk gevreten door de ruwheid van de weg. Ik zeg mijzelf het heeft geen zin om deze weg te gaan, hoe kan ik werkelijkheid erkennen, de bergtop ooit bestijgen, ontkomen aan het zwijgen in en rond mij, worden vrij en mens, overschrijden de grens van menselijke beperktheid en worden licht en vrije geest. Zelfs levend in de stof zolang ik nog bevreesd hier ga langs het pad. Hoe kan ik verder gaan en menigeen heeft haast en wil niet blijven staan wanneer een ander zegt.- Ach draag mij voor een korte wijl. En wie de naaste zo verlaat, zo alleen zijn wegen gaat, hij vindt de vrede niet, hij vindt niet vreugd en werkelijkheid, hij vindt oneindig lange tijd waarin de schoenen zwaar versleten worden door de rotsen die gebeten hebben totdat de voeten zelve bijna zijn vergaan, maar hij die een ogenblik de eigen tomeloze gang naar bergtop dorst weerstaan en even torsten anderen, even dragen lasten van anderen een korte wijl lang. Wanneer hij denkt het is mij onmogelijk om verder voort te gaan, hij ziet naast zich de naaste staan die hem toespreekt, schraagt en draagt want baan tot het bewustzijn en de werkelijkheid van licht kan men niet in eenzaamheid en voor zichzelf gaan, maar waar men één is met het Al, met anderen is verbonden, in het bewuste samengaan, ja waar men heeft vergeten te spreken zelfs van zonde en wet, doch slechts de nood erkent die leeft in al wat leeft, daar vindt men op de top het licht, het rijk dat God geschapen heeft en zo de kracht waaruit het Al bestaat. Acht u niet dwergen, wees niet bang voor de bergen. Ach u niet dwazen omdat ge slechte leeft, beseft ge zijt eeuwig en kracht van eeuwigheid waarin God besef geschapen heeft. Gij zijt niet alleen, gij zijt verbonden met de eeuwigheid en met al wat leeft in u en leeft met u in alle tijd, en uit die eeuwigheid alleen kunt gij tot voor uw scherper treden.

Sta mij toe hieraan nog een paar korte raadgevingen te verbinden,

Vrees morgen niet, want de ellende van morgen bouwt ge uit uw vrezen van heden. Zoek de vreugde niet de duisternis, want hij die in het duister rust zal niet de kracht vinden voort te gaan, hij die in de vreugde leeft vindt de kracht om alle duister te overwinnen. Alles gaat

voorbij behalve dat wat je er zelf van maakt. Bouw daarom voor jezelf vrede, geluk, erkenning van eeuwigheid op elk moment.

ENKELE EENVOUDIGE REGELS TER OVERWEGING,

Ik ben voor mijzelf het belangrijkste wezen dat er bestaat. Niemand deelt echter die mening met mij.

Alles wat ik ervaar berust op waarheid. maar krijgt voor mij de vorm die ik ontleen aan mijn angsten, mijn begeerten en mijn denken. Wanneer ik mijn angst en begeren beseft zal ik mijn denken op de feiten kunnen richten en de feitelijkheid kunnen constateren die achter mijn interpretatie tot nog toe verborgen was.

Behorende tot de totaliteit, leef ik in en uit de kracht van de totaliteit (dit is een stelling). Als deel van die totaliteit kan ik aan het totaal deel hebben op het ogenblik dat ik mijzelf als deel van het geheel beschouw en niet meer als een afzonderlijk wezen - met ten aanzien van het verdere verplichtingen en rechten.

God is de kracht die het geheel bezielt. Het centrum van het beseftte Al ben ik voor mijzelve zelf. God spreekt tot mij, maar Hij spreekt Zijn taal. Wat God mij zegt mag ik dus niet aan mijn eigen waarden toetsen. Ik mag het ook niet verklaren of interpreteren. Begrijp ik het niet, dan leg ik het naast mij neer, dan komt het wel duidelijker. Begrijp ik het wel, dan moet ik mij niet afvragen, of dat nu anders zou kunnen, dan is dat juist.

Dit geldt voor mijzelf. In de wereld met mensen leef ik weer met anderen en ik moet die anderen respecteren. Die zijn anders dan ik. Wat in mijzelve Gods wil is, volvoer ik juist daar het mijzelve betreft. Waar het anderen betreft zal God in die anderen werken, niet in mij.

Maak dus niet de anderen tot slachtoffer van uw Goddelijke missing dan maak je hem tot slachtoffer van je illusies.

Als God spreekt in mij en ik ben bereid naar die God te luisteren, zal wat goed is of kwaad is voor mij in mijzelve kenbaar zijn. Dit heeft geen betrekking op de wereld doch slechts op mij.

Ik kan van niemand iets eisen alleen van God. Niemand kan van mij iets eisen, alleen God. Daar waar ik God erken, of de rechtvaardigheid, of het goede in het andere, of de andere, zo ben ik verplicht daarop te antwoorden. Daar waar ik dit niet erken zal ik mij houden aan hetgeen goed is vanuit mijzelve en mijn erkenning van het Hogere. Inwijding is niet een hoger zijn dan de andere. Het is alleen een meer deel zijn van de anderen.